

Був собі Горщик золотий,
Хороший, дорогий.
Прийшла Біда і Горщик той розбила;
Жаліли всі, вона не пожаліла,-
На те Біда!
Скрізь її знають — села й города.
Чого вона не виробляє?
Не тільки що горшків, людей не розбирає.
І опинився Горщик золотий
Між череп'яними Горшками,
Щербатий і кривий,
З розбитими боками.
Всі насміхаються над ним:
— Ану лиш принеси водиці! —
А кухлик і собі: — Шкода вже їм, кривим,
Ходити до криниці!
Був колись Горщик, та розмок,
Тепер нікчемний черепок...-
Не змовчав Горщик, обіззався:
— Я черепок, та золотий,
А ти вже хто такий?
Хороший тим, що в боки взявся.-
Поважний Розум се почув,
Прийшов, дознався, що й до чого
І бідолаху золотого
В шовкову хустку обгорнув,
А щоб не чванилась кумпанія погана,
Усіх покидав за вікно.

Розбите золото — скрізь золото воно,
А череп'яна чвань — довіку череп'яна.
1891.